

Toimittajalta.

Teosofinen liike täyttää, kuten tiedämme, tänä vuonna 50 vuotta, joten tämä on liikkeemme „riemuvuosi“. Vanhan lain mukaan kaikki asetetaan riemuvuotena jälleen oikeuksiinsa ja entisille paikoilleen, ja jos tämän nojalla saamme ex analogia päätellä jotakin teosofisen liikkeen suhteen, sanoisimme siis, että Mestarit, H. P. Blavatsky, H. S. Olcott, W. Q. Judge ja (T. S:n) alkuperäinen ohjelma saavuttavat takaisin kunniasijansa teosofisessa liikkeessä tästä vuodesta 1925 alkaen.

Merkit ainakin siihen viittaavat, huolimatta siitä, että Teosofinen Seura, Adyar, joka lähinnä sai tehtäväkseen säilyttää pyhänä ja levittää Mestarein sanomaa, kulkee omia okkultisia teitään, iloisesti tietämättömänä Perustajainsa varoittavista sanoista. Merkkien joukkoon on luettava se voimakas herämys alkuperäisten tehtävien uudestaan älyämiseen, joka sai alkunsa Amerikassa ja levisi Australiaan ja Eurooppaan muutamia vuosia sitten ja jonka toisista riippumaton rinnakkaisilmiö oli Suomen Ruusu-Ristin synty, mutta merkeistä huomattavin ja kauaskantavin oli epäilemättä Sinnettille lähetettyjen Mahaatmakirjeiden julkaiseminen painosta jouluna 1923. Näistä kirjeistä sai näet tuo teosofisen hengen elpyminen itselleen elävän taustan ja voittamattoman puolustusaseen. Onkin luonnollista, että kansalliset teosofiset seurat johdon esimerkkiä noudattaen enimmäkseen ovat sivuuttaneet vaitiololla tuon monumentaalisen kirjateoksen ilmestymisen; poikkeuksen lienee vain tehnyt Canadian T. S., jonka ylisihteeri ja jäsenenemmistö on harras alkuperäisen teosofisen ohjelman kannattaja.

Mutta merkkien riviin on Karma viisaudessaan taas liittänyt uuden, joka sekin puhuu voimakkaasti herämyksen ja uudestasyntymisen puolesta. Tämä viimeinen merkki on vastikään Lontoossa ilmestynyt kirja: „*The Letters of H. P. Blavatsky to A. P. Sinnett and other miscellaneous letters transcribed, compiled, and with an Introduction by A. T. Barker*“ (H. P. Blavatskyn kirjeet A. P. Sinnettille y. m. sekalaisia kirjeitä, kopioinut, kerännyt ja esipuheella varustanut A. T. Barker).

Samalla tavalla kuin Mahaatmakirjeet saa lukijan vakuutetuksi Mestarein olemassaolosta, heidän viisaudestaan, oikeamielisyydestään, hyvydestään ja inhimillisyydestään, samalla tavalla nämä Blavatskykirjeet päivänselvästi todistavat H. P. B:n vilpittömyyden ja rehellisyyden, hänen

suhteensa Mestareihin ja hänen suuren tehtävänsä maailmassa. Ne ovat läpeensä inhimilliset nämä kirjeet, koskevat suureksi osaksi toisia, aivan jokapäiväisiä asioita, eivätkä lainkaan ole kirjoitetut suurta yleisöä varten. Mutta niiden henkinen sävel on sitä laatua, että niitä ei voinut kirjoittaa kukaan muu kuin se H. P. Blavatsky, joka oli Totuuden Mestarein väärinymmärretty, pilkattu ja vainottu Sanansaattaja 19:nnellä vuosisadalla. Ne puhuvat eläviä sanoja madame Blavatskyn kärsimyksistä ja sieluntuskista ja liikkuvat enimmäkseen personallisissa asioissa, mutta sisältävät silloin tällöin jonkun viittauksen tai tiedonannon kirjoittajansa rikkaista viisaudenlähteistä.

Näytteenä tahdon suomentaa tähän kokonaisuudessaan kirjeen n:o 45, jonka madame Blavatsky kirjoitti rouva Sinnett'ille heinäkuun 23 p:nä (1885) Torre del Greco. Torre del Greco on pieni paikka Italiassa lähellä Napolin kaupunkia. Tähän madame Blavatsky oli joutunut lähdettyään Indiasta huhtikuussa 1885, jolloin hän oli niin huono terveydeltään, että hänet kantamalla tuotiin laivaan. Italiassa madame Blavatsky vietti muutamia kuukausia kirjeen alussa mainittujen matkakumppaniensa ja seuralaistensa parissa, kunnes hän kesän lopulla muutti Saksaan Würzburgin kaupunkiin.

Vuosi 1885 oli huomattava siitä, että madame Blavatsky silloin aloitti Salaisen Opin kirjoittamista, – ja vielä enemmän siitä, että se oli suurten „paljastusten“ vuosi, Coulombskandaalin ja Psykkisen Seuran Raportin järkyttävä vuosi.

Seuraa nyt kirjeen teksti.

*

Rakas Mrs. Sinnettini.

Älkää vapisko nähdessänne tämän pöytäliinan. Näköni on viime aikoina tullut sängen heikoksi ja käteni niin epävakaa, että jotenkuten kuvittelen voivani kirjoittaa helpommin isolle paperille.

Toivon teidän suovan minulle anteeksi, että vastaukseni on viipynyt yli viikon; mutta oli työtä valmistettava lehtiä varten¹⁾, ja minun täytyi se tehdä

---

¹⁾ H. P. B:n oli tapana kirjoittaa venäläisiin lehtiin, jotka maksoivat hänelle hyvin. Siten hänen matkakirjeistään esim. syntyi kiintoisa ja nerokas teos „Indian viidakoista ja luolista“, joka ilmestyy suomeksi läheisessä tulevaisuudessa. P.E.

paljaan rahan ja tulon takia, koska Mary Flynn- ja Babajee-raukkojen taakka on nyt myös harteillani, ja minun täytyy tehdä työtä elääkseni eli pikemmin elääksemme. Ja kirjoitukseni käy niin hitaasti nyt. Kynä kädessä tunnin aikana, sitten kaksi tuntia vuoteessa, koska näköni sumenee, sydän heikkenee (fyysillisesti) ja sormet jäykistyvät. No niin, se on Karmani, eikä minulla ole mitään sanottavana. Ei, rakkaani, en ole – *Karmasta* puhuttaessa – nähnyt miehenne uutta kirjaa ²⁾, en nykyään näe mitään, mutta käskin Bowajeen tilaamaan sen Lontoosta.

Hämmästyin koko lailla kuullessani teidän sanovan, että kirjeeni teki semmoisen *vaikutuksen* teihin ja setäänne, ja yllätykseni oli lisäksi mieluisa; yhtäkaikki se oli *todellista* yllätystä; sillä vaikka en muista sanaakaan kirjeeni sisällöstä, en tietenkään voinut kirjoittaa teille mitään sen enempää tai vähempää kuin mitä olin kirjoittanut tusinoittain kertoja toisille ja sanonut yhtä monin sanoin – satoja kertoja. Mutta minkä te sanotte, se vain lisää alakuloisuuttani. Älkää taistelko puolestani, hyvä, rakas rouva Sinnettini, älkää puolustako minua; aikanne menee hukkaan ja teitä tullaan vain nimittämään salaliittolaiseksi, jollei pahemmaksi. Te tekisitte pahaa itsellenne, ehkäpä *Asialle*, ettekä auttais *minua* yhtään. Loka on syöpynyt liian syvälle H. P. B:ksi tunnettuun onnettomaan yksilöön, panettelun maaliseokseen käytetyt väriaineokset olivat tai pikemmin ovat liian väkevät, ja pelkään, ettei itse kuolemakaan koskaan pysty niiden silmissä, jotka eivät minua tunne, pesemään „rakasta vanhaa rouvaa“ puhtaaksi siitä liasta, jota on heitetty hänen personallisuuteensa ja siihen jäänyt. Totta tosiaan: „vanha rouva“ on nyt *puhdas* kappale katseltavaksi; kunnia ystävilleen ja koristus Seuralle, jos mitään. „Salaisella Maailmalla“ yksin on tilanteen ja *totuuden* avain. Mutta *Salainen Maailma* on huonossa arvossa nyt, itse Päämajassakin. Eversti-rukka ³⁾ pitää sitä tällä hetkellä turvallisesti suljettuna kolminkertaisen lukon taakse heikon sydänraukkansa pohjukkaan eikä uskalla toistaiseksi kantaa sitä kielellään. Vaikutus ja vastavaikutus hänessä, kuten tavallisesti. Hän on ladellut S. P. R:lle ⁴⁾ kertomuksia, jotka enemmistön silmissä eivät voineet olla muuta kuin

---

²⁾ Mr. Sinnett oli kirjoittanut *Karma*-nimisen romaanin, jota arvatenkin tässä tarkoitetaan. P. E.

³⁾ Eversti H.S.Olcott, Teosofisen Seuran presidentti. P. E.

⁴⁾ Lontoon Psykkinen Seura. P. E.

ikäviä ja järjettömiä juttuja, ja hän riiteli minun kanssani, kun pyysin, ettei hän ottaisi *heitä* sovintotuomareiksi eikä olisi missään tekemisissä niiden *oppineiden* kanssa; ja nyt kun heidän tuomionsa päättyi niin loistavalla tavalla meille, hän pelästyivät pahan päiväisesti ja on tullut umpimielisyydessä aito brahmiiniksi, todelliseksi Subba Row'ksi. Hän unohtaa lauseen „ne jotka kieltävät minut ihmisten edessä, ne minä kiellän (tibettiläisen) isäni edessä“. Hän ei tietysti kiellä Mestareita, mutta heidän nimiensä lausumista muuten kuin suurimmassa salaisuudessa hän pelkää kuin kuolemaa. Ah! Jospa hänellä olisi ollut edes puoleksi tuota pidättyväisyyttä ja varovaisuutta, silloin kun hän viskasi pyörillä kulkevan Herra Buddhan Psykkisen Seuran kokouksen intuitsionikykyisen joukon katseltavaksi.⁵⁾ Mutta on liian myöhäistä. *Consummatum est.*

No niin, todellisuudessa en olisi rahtuakaan välittänyt omasta *personallisesta* maineestani, jollei jokainen lokapanos minuun ammuttuna ja *lävitsemi* kulkiessaan räiskyttäisi hyvänhajuisia aineksiaan onnettomaan Teosofiseen Seuraan.

Te „ette osaa kuvitella, kuinka yksikään ihminen, joka teidät (minut) tuntee, voi uskoa teitä (minua) syylliseksi“ – syylliseksi niihin *aasimaisiin* tekoihin, joista minua syytetään? En osannut minäkään – *puoli vuotta sitten*, mutta nyt osaan. Milloinka on totuus otettu vastaan ja muistettu, tai milloinka *valheet* ja *panettelu* olisivat jääneet vastaanottamatta ja säilyttämättä ihmisten aivoissa? Maailma on jakaantunut niihin miljooniin, jotka *eivät minua tunne*, jotka eivät koskaan ole nähneet tai kuulleet minua, mutta jotka ovat kuulleet minusta *puhuttavan*; ja minkä he kuulivat, teosofian onnenkin päivinä, silloin kun teosofia melkein tuli muotiasiaksi, ei ikinä voinut saattaa heitä ennakolta *suosimaan* minua; ja niiden miljoonien joukossa – niihin muutamiin satoihin – tai tuhansiin, – jotka ovat nähneet minua henkilökohtaisesti, s. o. tätä sangen hiomatonta ja karkeapuheista personallisuutta hänen „mustassa säkissään“. Niitä, jotka todella *tuntevat* minua ja joilla on ollut välähdys *sisäisestä* olennosta, – on muutama tusina. Mutta jos jaatte nämä niihin, jotka *uskovat*, mutta pelkäävät kadottavansa kastinsa; niihin, jotka *tietävät*, mutta joiden etu on esiintyä epävarmoina; ja taas niihin, joita *meidän* ilmiömme syöksivät satulastaan – kuten spiritisteille kävi – ja joiden höpsötyksiltä pää vietiin, –

---

⁵⁾ Eversti Olcott oli Indiassa saanut käsiinsä pienen metallisen Buddhan kuvan, joka kulki pyörillä ja joka everstin mielestä kuvasi erikoista buddhanuskon opinkappaletta. P. E.

niin mitä jää jällelle? Pari tusinaa yksilöitä, joilla teidän tavallanne on *rohkeus* olla *rehellisiä itselleen* ja vielä suurempi rohkeus näyttää, että heillä se on, nenän edessä ja vasten naamaa aikamme idiooteille ja itsekkäille ihmisille! Tietysti te kaikki, jotka uskotte ja kunnioitatte Mestareita, ette saata ajatella *minua* syylliseksi kadottamatta kaiken uskonne Heihin. Ne jotka eivät tunne mitään ristiriitaa (ja Hume oli semmoinen) ajatellessaan saastaista valehtelemista, vieläpä petostakin *asian hyväksi* – kun se on liittynyt työhön, jota tehdään Mestarein puolesta, – he ovat synnynnäisiä *jesuiittoja*. Jotka saattavat uskoa, että semmoiset puhtaat ja pyhät kädet inhoa tuntematta voisivat kosketella ja käsitellä niin *likaista* välikappaletta kuin esitetään minun nyt olevan, – he ovat luonnostaan syntyneet tyhmeliineiksi tai sitten he itse kykenevät työskentelemään sen periaatteen mukaan, että „tarkoitus pyhittää keinoja“. Sentähden, samalla kun kiitän teitä ja annan täydellisen arvon sydämenne hyvyydelle, joka sai teidät kirjoittamaan seuraavanlaisetkin sanat: „jos huomenna tulisin vakuutetuksi siitä, että olitte kirjoittanut nuo kirjepahukset, minä *kuitenkin rakastaisin teitä*“, – samalla vastaan: *toivon, ettette rakastaisi*, vieläpä itsenne takia ⁶⁾. Jos olisin kirjoittanut ainoankaan noista idioottisista ja pohjaltaan *hävyttömistä* välilauseista, jotka nyt on lisätty mainittuihin kirjeihin; jos *kertaakaan* olisin tehnyt itseni syylliseksi tahalliseen, varta vasten kokoonkylhättyyn petokseen, etenkin kun petettyinä olisivat paraimmat, *totisimmat* ystäväni, – ei mitään „rakkautta“ minun kaltaiselleni olennolle! Paraimmassa tapauksessa – *sääliä* tai ikuista ylenkatsetta. Sääliä, jos tulisi todistetuksi, että olin edesvastuuton mielipuoli, harhoja näkevä *mediumi* houkuteltona petkutuksiin „henkijohtajieni“ puolelta, joita minä esitin *Mahaatmoiksi*; ylönskatsetta taas, *jos* olin tietoinen petkuttaja, – mutta missä silloin olisivat *Mestarit*? Ah, te vanhan sydämeni rakas lapsi, minä olin, minä *todella olin* syyllinen, mutta vain yhteen *rikokseen* inhimillisen käsityksen luonnolliselta näkökannalta. Monta asiaa minun näet on täytyntä *salata* hillitsemällä kieltäni; monta – joskaan ei niin monta – asiaa olen antanut jäädä

---

⁶⁾ Coulombin pariskunta oli myynyt eräälle kristilliselle lehdelle Indiassa – joka ne julkaisi – joukon H. P. Blavatskyn muka heille kirjoittamia kirjeitä. Nämä kirjeet, joissa pyydetään Coulombein myötävaikutusta erinäisiin temppeuihin ja petkutuksiin, muodostivat tärkeän osan Psykkisen Seuran Raportinkin syytöksistä. Madame Blavatsky ei koskaan saanut itse nähdä alkutekstejä eikä hän voinut muuta ymmärtää kuin että herra Coulomb, joka oli taitava käsialojen jäljentäjä, oli todellisista kirjeistä poiminut lauseita ja yksissä neuvoin rouvansa kanssa sepittänyt ja väärentänyt loput. P. E.

oikaisematta maailman arvostelun ja ystäväni uskon edessä; mutta nämä eivät olleet *mitään meidän ilmiöitämme*, mutta ainoastaan toisten ja aivan vilpittömäin ihmisten erehdyksiä, harhanäköjä ja *liioitteluja*. Ja jos niin tein, tein sen ainoastaan sentähden, että aina pelkäsin vahingoittaa Asiaa; ja jos olisin „läpikäynyt ja korjannut“ noita ensimmäisiä painoksia, olisi voitu velvoittaa minua selittämään jällelläoleviakin, *jota en koskaan voinut tehdä paljastamatta asioita, joita minun ei ollut lupa ilmoittaa*. Ette koskaan, koskaan ymmärrä ettekä voikaan ymmärtää – huolimatta kaikesta vakavuudestanne ja myötätunnostanne minua kohtaan ja terävästä luonnollisesta älystänne, – mitä minun on täytynyt kärsiä viimeisenä kymmenenä vuotena! Mitä ihmiset saattoivat minusta tuntea? Ulkonaisen raadon *sisäisen* onnettoman vangin elinveren lihoittamana, – ja ihmiset näkivät ainoastaan edellisen aavistamatta koskaan toisen olemassaoloakaan. Ja tuota „ensimmäistä“ syytettiin kunnianhimosta, rakkaudesta halpaan maineeseen, kaupustelutarkoituksista; petoksesta ja petkutuksesta, viekkaudesta ja tunnottomuudesta, valheesta ja väärennyksestä – tavallisen syrjäisen puolelta; vilpillisyydestä ja epärehellisyydestä – paraimpien, rakkaimpien ystäväni puolelta, jotka lisäksi epäilivät, että olin tahallani antanut *humbugi*-ilmiöiden käydä täydestä. Sidottu kuin olin kiireestä kantapäähän lupaukseni kautta, valani kautta, joka ulottui tulevaan elämään – niin, jopa *elämiinikin*, – mitä osasin tehdä, kielletty kun olin *kaikkea* selittämästä, muuta kuin väittää todeksi sitä vähäistä, mitä olin oikeutettu ilmaisemaan, ja yksinkertaisesti torjua väärät syytökset? Mutta niin totta kuin toivon hyvitystä tulevassa elämässäni, kun tämä kauhea *Karman* aika kuluu ohi; niin totta kuin kunnioitan Mestareita ja palvon *omaa Mestariani* – sisäisen Itseni ainoata luoja, jota Itseni ei olisi koskaan – ainakaan *tässä* elämässä – päässyt tietoiseen olemiseen, ellei Hän olisi kutsunut sitä esille ja herättänyt sitä unestaan; niin totta kuin tätä kaikkea arvostan, – vannon, etten koskaan ollut syypää yhteenkään *kunniattomaan tekoon*. Olen usein voinut *näyttää* sydämettömältä antaessani tilapäisesti joidenkuiden uhrata itsensä samalla tavalla kuin minä, vaikka tiesin, ettei heillä *tässä* nykyisessä elämässään ollut samoja mahdollisuuksia kuin minulla kovin pitkälle edistyäkseen; mutta silloinkin se oli heidän omaksi hyväkseen eikä minun. Edistyivät tai olivat edistymättä, – palkinto hyvästä tarkoituksesta oli heidän *Karmansa* hyvässä säästössä; jota vastoin, mitä minuun tulee, kuta enemmän edistyin okkultisissa asioissa, sitä vähemmän jäi minulle mitään onnen

mahdollisuuksia tämän elämän varalle, sillä yhä enemmän ja enemmän tuli velvollisuudekseni uhrata itseni toisten hyväksi ja omaksi personalliseksi turmiokseni. Semmoinen on *laki*. Ah, jospa vain tietäisivät, jotkut „ystäväni“, jotka nousematta julkisesti minua vastustamaan kuitenkin sangen vakavasti epäilevät vilpittömyyttäni, – jospa vain tietäisivät *nyt*, minkä varmasti kerran tulevat tietämään – kun minä olen kuollut ja poistunut, muistoni saastutettuna kiireestä kantapäähän, – minkä todellisen hyvän minä olen heille tehnyt! En tahdo väittää, että olisin sen tehnyt *heidän itsensä takia*, sillä yleensä en edes ajatellut heitä *itseään* personallisesti. Mutta koska he nyt kerran ovat joutuneet siihen piiriin, jossa vanhan pelikaaniraukan verta vuodatettiin, ja koska ovat puolestaan saaneet *osansa* sen tuottamasta hedelmästä, miksi pitää muutamien heistä osoittautua *niin julmiksi*, jollei kiittämättömiksi?

Rakkahin Mrs. Sinnettini – *sydämeni on murtunut* – fyysillisesti ja *moraalisesti*. Edellisestä en välitä; Mestari pitää huolen siitä, ettei se halkea, niinkauan kuin minua tarvitaan; jälkimäisen seikan suhteen ei ole apua. Mestari ei osaa *eikä* aio estää karmaa.

Sydämeni on murtunut, ei sen johdosta, mitä *todelliset, julkiset* vihamieheni ovat tehneet, – heitä minä halveksin; mutta puolustajieni itsekkyyden ja arkuuden takia, ja sen takia, että alati ovat valmiit vastaanottamaan minulta, vieläpä pakoittamaan minua kaikenlaisiin uhrauksiin, – kun Mestarit ovat todistajinani siitä, että olin valmis vuodattamaan viimeisen elonpisarani, heittämään kaiken toivoni viimeisestä – en sano onnen – vaan levon ja mukavuuden rahtusestakin tässä kidutuksen elämässä – sen asian hyväksi, jota palvelen, ja samoin jokaisen *tosi* teosofin puolesta. Petollisuus – tuo pehmeiden ja myötätuntoisten sanojen ilmapiiri, sanojen, jotka pohjaltaan puhuivat mitä äärimmäisimmästä itsekkyydestä, aiheutuen joko heikkoudesta tai kunnianhimosta – oli jotakin kauheata. En tahdo mainita nimiä. Muutamien kanssa, useimpien kanssa tulen pysymään hyvissä väleissä kuolinpäivääni saakka. En liioin anna heidän arvata, että näin heidän läpitsensä alusta lähtien. Mutta en koskaan unohda – en osaisi, jos tahtoisinkin – sitä ikimuistettavaa yötä sairauteni murrosaikana, jolloin Mestari, ennenkuin hän vaati minulta erään lupauksen, paljasti minulle asioita, joita Hän piti hyvänä minun tietää, ennenkuin annoin Hänelle sanani sitä työtä varten, jota hän pyysi (ei käskenyt, vaikka hänellä olisi ollut siihen oikeutta) minua tekemään. Sinä yönä, jolloin Mrs. Oakley ja

Hartmann ja kaikki *lukuunottamatta Bowajeea* (D. N.) odottivat minun vetävän viimeisen hengenvetoni, – sain kaiken tietää. Minulle näytettiin, *kuka oli oikeassa ja kuka väärässä (tietämättään) ja kuka oli kerrassaan petollinen; ja yleisin piirtein minulle näytettiin, mitä minulla oli odotettavissa. Niin, sen sanon teille, sinä yönä sain tietää asioita, jotka ainaaksi löivät leimansa Sieluuni; mustaa petollisuutta, teeskenneltyä ystävyyttä itsekkäissä tarkoituksissa, uskoa syyllisyyteeni, ja kuitenkin päätöstä valehdella puolustuksekseni, koska olin sopiva porras, jolta nousta, ja mitä kaikkea! Ihmisluonnon näin koko rumuudessaan sinä lyhyenä tuntina, jolloin tunsin Mestarin toisen käden sydämelläni, kieltäen sitä lakkaamasta lyömästä, ja näin toisen kutsuvan esille suloisen tulevaisuuden silmiäni eteen. Ja kaiken tämän päälle, kun Hän oli näyttänyt minulle kaiken, kaiken ja kysyi: „tahdotko?“, vastasin: „tahdon“ ja allekirjoitin täten onnettoman tuomioni niiden harvojen hyväksi, jotka olivat oikeutetut Hänen kiitokseensa. Uskotteko minua, jos sanon, että noiden harvojen joukossa teidän molemmat nimenne olivat etualalla? Ehkette usko, ehkä epäilette, – kuitenkin oli niin.*

Kuolema oli niin tervetullut sinä hetkenä, lepo niin tarpeellinen, niin ikävöity; elämä, semmoisena kuin se tuijotti silmiini silloin ja jommoiseksi se nyt on muodostunut, – niin kurja; mutta kuinka minä olisin voinut sanoa *en tahdo* Hänelle, joka toivoi minun elävän! Mutta tämä kaikki on ehkä käsittämätöntä teille, vaikka toivon, ettei ole aivan niin, ... 7) häntä, ja minä olen jo ..... Würzburg – noin 4 tai 5 tuntia Münchenistä. En halua asua yhdessäkään Europan suurista keskuksista. Mutta minulla täytyy olla kuiva ja lämmin huone, vaikka olisi kuinka kylmä ulkona, sillä en koskaan jätä huoneitani, ja täällä terveetkin ihmiset kylmettyvät ja saavat reumatismia, ellei heillä ole palatseja. Pidän Würzburgista. Se on lähellä Heidelbergiä ja Nürnbergiä ja kaikkia niitä keskuksia, joissa eräs Mestareista asui, ja Hän neuvoi Mestariani lähettämään minut sinne. Onneksi olen saanut Venäjältä muutamia tuhansia frangeja, ja jotkut hyväntekijät „lähettivät minulle 500 ja 400 rupiita Indiasta.“ Tunnen itseni kyllin rikkaaksi ja varakkaaksi voidakseni elää hiljaisessa saksalaisessa paikassa, ja vanha täti-raukkani tulee sinne vierailemaan luonani. Aion vuokrata pienen huoneuston, ja onnellinen on se päivä oleva, jolloin näen teidät *samovaarini* ääressä, jos todella aiotte tulla alas (vaiko ylös?) minua

---

7) Kirje on tässä kohden vahingoittunut, ja kahdesta rivistä puolet puuttuu. A. T. B.

tervehtimään. Elberfeldistä matka ei ole pitkä, luullakseni siihen ei kulu päivääkään. Sitten tahdon elää, Mestarini pyynnöstä ja halusta, tai pikemmin olla olemassa päivisin ja elää *ainoastaan* öisin ja kirjoittaa muun osan luonnollista (s. o. luonnotonta) elämäni. Coulombit ovat kuulemma jättäneet Indian ja tulevat Lontooseen, jossa otaksun että he tai paremmin rouva käy teitä tervehtimässä. He eivät jätä kiveä kääntämättä, niin kauan kuin on maailmassa jäljellä yksikään ihminen, joka minuun uskoo, lähetyssaarnaajat ovat luvanneet heille 5000 rupiita vuosittain, jos väsymättä jatkavat työtään H. P. B:n hävittämiseksi. Saavat minun puolestani tehdä ja sanoa, mitä haluavat.

Sydämelliset ja rakkaat terveiseni kaikille. Kuinka jaksaa rakas pikku Dennie?

Aina teidän sama. 8)

*

Ruusu-Ristin helmikuun numerossa kerroin Canadan teosofisen aikakauskirjan mukaan englantilaisesta Joanna Southcott-liikkeestä ja sen keksimästä yleislääkkeestä (Panacea). Kirjoituksessa mainittiin myös, miten ja mistä tuota lääkettä oli kenen tahansa tilattavissa, ja kuten arvata sopii, ovat monet meilläkin kirjoittaneet Englantiin. He ovat saaneet Panaceansa, ja vaikka näin lyhyessä ajassa on mahdotonta antaa siitä arvostelua, olen parilta taholta kuullut, että lääke on vaikuttanut hyvää vaikeissa taudeissa. Olen sentähden kiitollinen, jos henkilöt, jotka Panaceaa ovat käyttäneet tai käyttävät, ajan tullen hyväntahtoisesti kertoisivat Ruusu-Ristille mahdollisesta parantumisestaan – tai pettymyksestään.

Liikkeen päätoimistosta Englannissa on kirjoitettu Ruusu-Ristille – sen johdosta, että Panacean tilaajat ovat maininneet Ruusu-Risti-lehden tietonsa lähteenä – ja kysytty, tahtoisiko R. R. julkaista pienen artikkelin Panaceasta? Vastasin myöntävästi ja sain vastaanottaa sanomalehtileikkeleen, jossa alussa annetaan lääkkeestä samat tiedot kuin lehtemme helmikuun numerossa ja painostetaan parannustyön jumalallisuutta, jonka tähden Panaceasta ei oteta pienintäkään maksua. Sitten artikkeli jatkuu seuraavasti:

Mitä on tämä parannus?

---

8) Loppuosa kirjeestä on leikattu pois, allekirjoitus mukana. A. T. B.

Jatkamalla merkittävää satunnaista keksintöä Joanna Southcottin seuraajat työskentelivät ja kokeilivat vuosikausia eri parannusmenettelyjen alalla. Lopulta päästiin täydellisiin tuloksiin ja ankaria kokeita pantiin toimeen, jotta saataisiin ilmi uuden tiedon arvo. Ja nyt lääke päästetään vapauteen ilmaisena lahjana kaikille, jotka huolivat sitä koettaa.

Se ei millään tavalla muistuta spiritismiä, kristillistä tiedettä, Coué'n parannustapoja tai muita samankaltaisia muotomenoja, vaan on päinvastoin dramaattinen edistysaskel nykypäiväisen lääketieteen tiedoista; parannustavan käytäntö on puolestaan siinä, että osaksi sisäisesti, osaksi ulkonaisesti käytetään erästä määrättyä lääkettä, joka sisältää Southcott-kokeilujen tuloksena saadun aineen.

On pappeja, onpa lääkäreitäkin, jotka ovat kirjoittaneet ja koettaneet tätä uutta parannusta, eikä ole liioiteltua sanoa, että se on ajan tullen mullistava koko lääketieteellisen maailman kahteen leiriin, „puolustajiin“ ja „vastustajiin“!

Mutta „vastustajat“ joutuvat näköjään varmasti tappiolle. Olen itse nähnyt kirjeitä syöpätapauksista, jotka sanovat, että „syöpä kuluu tiehensä“. Eräs käsineentekijätär keski-Englannissa, jonka himmenevää näköä silmälasit eivät riittävästi auttaneet, koetti uutta parannustapaa kahden viikon aikana. Nyt hän käyttämättä mitään silmälasia suorittaa hienoimmankin työn. Ja nämä ovat kaksi tapausta valittuna umpimähkään monesta. Vielä joitakuuta kuukausia – ja sitten ehkä selviää, tarvitaanko lääkäreitä enää ollenkaan. Kuinka kaikki loppune?

J.

Carpenter-Smith.

Tämä Panacea-juttu on mielestäni huomattava siitä, että se tarjoaa ihmelääkkeensä julkisesti ja avoimesti koko maailmalle. Ja koska Southcott-liike ei pantentiläkkeellään „tee“ rahaa, niin kuin muuten on maailmassa tapana, täytyy suhtautua siihen kunnioittavalla arvonannolla ja odottaa ajan näyttävän, mitä tuloksia lääkkeen käyttämisestä koituu. Meillä täällä Suomessa ei ole syytä ennakolta epäillä tällaisen lääkkeen tehoa. Kansanomaiset tietäjämme ja poppamiehemme ovat omilla ihmelääkkeillään pitkin vuosisatoja parantaneet ihmisiä, mutta heidän esiintymisensä ja menettelynsä on aina pysynyt enemmän tai vähemmän esoteerisena, salaisena niin sanoaksemme. Heidän maineensa ei koskaan ole kovin kauaksi levinnyt; jos se on ennättänyt ulkopuolelle kotipitäjän rajoja, on tämä tapahtunut itsestään tuttavien ja kiitollisten potilaiden

välityksellä; koskaan ei sitä ole yritetty varta vasten levittää. Toisin näkyy olevan nykyisen Southcott-liikkeen ja -lääkkeen laita. Siitä annetaan tietoa mahdollisimman laajalle, ja sairaita suorastaan kutsutaan ja pyydetään kokeilemaan. Ei ihme, että tuhannet kuuntelevat kutsua ja että – ainakin alussa – usko sinään vaikuttaa hyvää. Aika lopullisesti näyttää, missä määrin Panacean oma voima riittää parantamaan ja ylläpitämään uskoa. Ei kukaan saattaisi muuta kuin iloita, jos tässä todella olisi löydetty apua hätää kärsivälle ihmiskunnalle.

*

Minun täytyy tässä suositella ruusuristiläisille luettavaksi erästä teosta, joka äsken on ilmestynyt ja joka heille luullakseni on tuottava nautintorikkaita hetkiä. Tämä on *Toivo Uuskallion* kirjoittama kirjanen *Ilmestyksiä ja elämyksiä*. Sen vielä nuori tekijä on mieleni ja henkeni mukainen totuudenetsijä, joka on löytänyt löytämänsä elämästä, uskostaan Jumalaan ja evankeliumein kristinopista. Hän ei varhaisessa nuoruudessaankaan tyytynyt kuolleeseen uskoon, vaan pyrki väsymättömästi elämän ja viisauden lähteille. Hänen kirjastaan ei käy selville, onko hän teosofiaan tutustunut, – jos ei ole, täytyy sitä enemmän iloita hänen saavutuksistaan. Joka tapauksessa hän ei missään kohden luottanut yksin kirjojen sanoihin, vaan tahtoi kaikki tiedot välittömästi Jumalalta. Omalla kirjallaan hän tahtookin todistaa, että Jumala yhä ja aina auttaa sitä, joka sielunsa koko voimalla Hänelle antautuu. Niinpä Toivo Uuskallio on näyissä ja ilmestyksissä saanut tutustua tuonelan ja taivaan salaisuuksiin ja kuulla Mestarinsa äänen puhuvan lohdutuksen sanoja hädässä ja kertovan elämän salaisista laeista. Ja mikä minun sydämelleni on mieluisinta: hän on käsittänyt oikein Jeesuksen opin ja ottanut vastaan sen uuden elämänymmärryksen, jonka vuorisaarna julistaa.

Kirjan jakaja on Lähetyskirjakauppa O. Y. Helsingissä ja sitä voidaan ostaa tai tilata Mysticasta, Heikinkatu 10, Helsinki. Sen hinta on 10:–.

*

Tähän numeroon loppuu Ruusu-Ristin edellinen puolivuosisikerta. Puolen vuoden tilaajat ovat siis velvolliset uudistamaan tilauksensa, jos haluavat, että Ruusu-Risti yhä saapuu heidän luoksensa. He tekevät

suuren palveluksen toimitukselle, jos uudistavat tilauksensa ennen elokuun numeron ilmestymistä, sillä osoitteet ovat valmiiksi painetut ja sekaannusta muuten helposti syntyy.

Puolivuoden tilaushinta Smk. 26:– lähetetään Ruusu-Ristin toimitukselle, os. Pilpala, ellei tilaus tapahdu postin kautta.

Näkemiin siis elokuussa!

(Ruusu-Risti 1925 No 5, Toukokuu, s. 193-206)